

Συνέντευξη στην Εργατική Αλληλεγγύη, Νο 1358, 23/1/2019

Ο Αντώνης Δραγανίγος, μέλος της ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μίλησε στον Γιώργο Πίττα

-Αυτές τις μέρες κλείνουν ακριβώς 10 χρόνια από τη μεγάλη συνέλευση στο Σπόρτινγκ που λίγο αργότερα οδήγησε στην ίδρυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Τι ήρθε να εκφράσει και πως φτάσαμε σε αυτό το πρωτοφανές μέχρι τότε, για τα δεδομένα της επαναστατικής αριστεράς, μέτωπο αγωνιστών-τριων και οργανώσεων;

-Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήρθε πάνω σε μια ρωγή του χρόνου, συμπυκνώνοντας μια ολόκληρη κοινωνική και πολιτική διαδικασία.

Η ρωγή του χρόνου αφορούσε το ξέσπασμα της **δομικής κρίσης του καπιταλισμού**. Ένα πολύ σημαντικό τμήμα αγωνιστών κατάλαβε ότι **«αλλάζουμε φάση»**, ότι μπαίνουμε σε νέα εποχή που δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί με τα «παλιά όπλα». Η ριζοσπαστική αριστερά στην χώρα μας φυσικά δεν δημιουργήθηκε από το κενό. Αντίθετα υπήρχε ένας ολόκληρος γαλαξίας οργανώσεων, πολιτικών κινήσεων, αλλά και πολιτικοκοινωνικών σχημάτων **σε**

χώρους δουλειάς και γειτονιές, με μεγάλη ιστορία αγώνων, κινηματικών και πολιτικών μαχών, από το Πολυτεχνείο και την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα.

Όμως η πολιτική, προγραμματική και οργανωτική συγκρότηση όλου αυτού του ρεύματος, δεν του επέτρεπαν να παίξει **αυτοτελή πολιτικό ρόλο**. Την περίοδο εκείνη μια ευρύτερη κοινωνικο-πολιτική πρωτοπορία κατανόησε την ανάγκη για μια **ανώτερη πολιτική και προγραμματική συγκρότηση** και υπήρξαν οι δυνάμεις που ανταποκρίθηκαν σε αυτή την ανάγκη. Ξεπερνώντας ιστορικά προβλήματα, διαφορετικές διαδρομές, και αντιθέσεις στο εσωτερικό τους, πήραν με αποφασιστικότητα την πρωτοβουλία για την ίδρυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το αποτέλεσμα τους δικαίωσε.

-Η δεκάχρονη πορεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει αποδείξει ότι δεν είναι ένα εφήμερο μέτωπο. Πώς κρίνεις το ρόλο που έπαιξε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις κρίσιμες καμπές; Και όσον αφορά στους εργατικούς, νεολαιίστικους, αντιφασιστικούς, αντιρατσιστικούς αγώνες, το κινηματικό κομμάτι αλλά και στην πρότασή της προς τους αγωνιστές-τριες της Αριστεράς - το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμά πάλης και τα βασικά σημεία που αυτό ανέδειξε για το χρέος, την ΕΕ, τον εργατικό έλεγχο;

-Αν θέλουμε, μετά από δέκα χρόνια πορεία, να δούμε ποια ήταν τα σημεία που της επέτρεψαν να αποτελεί το **μαζικότερο και μακροβιότερο εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στην Ελλάδα και ένα από τα σημαντικότερα στην Ευρώπη**, θα έλεγα τα εξής:

Το πρώτο ζήτημα ήταν η **προγραμματική της συγκρότηση** και συγκεκριμένα το γεγονός ότι συγκροτήθηκε εξ αρχής σαν ένα **αντικαπιταλιστικό μέτωπο με επαναστατική ηγεμονία**. Ήταν ακριβώς αυτό το στοιχείο, που αν και πολεμήθηκε πιο ισχυρά από οτιδήποτε άλλο, αν και δεν κατακτήθηκε χωρίς αντιπαραθέσεις (από την περίοδο ακόμα της ύπαρξης του ΜΕΡΑ και του ΕΝΑΝΤΙΑ), που θεωρήθηκε η μήτρα του λεγόμενου «**σεχταρισμού της**», της επέτρεψε στις κρίσιμες στροφές της Ιστορίας να πάρει τις σωστές επιλογές. **Να κοιτάξει στα μάτια τον αντίπαλο**, να αντιπαρατεθεί με την αστική πολιτική και να υπερβεί κάθε λογική ουράς στο ρεφορμισμό.

Ένα παράδειγμα, είναι η στάση απέναντι στην **«αριστερή κυβέρνηση»** και τον **ΣΥΡΙΖΑ**. Αν δεν έχει κανείς αντίληψη για τον ρόλο του **αστικού κράτους** και του πολιτικού του συστήματος, αν δεν κατανοεί τον ρόλο της στρατηγικής διαχειριστικής πρότασης και μένει στον ριζοσπαστισμό στα λόγια και στις μανούβρες των αστών και μικροαστών πολιτικών, αν με άλλα λόγια δεν υπηρετεί μια πολιτική και ένα μέτωπο με **ανατρεπτική γραμμή** και

επαναστατική ηγεμονία, τότε ναι μπορούσε εύκολα να γίνει ουρά της φενάκης της αριστερής κυβέρνησης. Πολλοί σύντροφοί μας δεν ξέφυγαν από αυτή την πίεση.

Ή ακόμα η στάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα λεγόμενα «**εθνικά ζητήματα**». Πώς μπορείς να έχεις μια σωστή ταξική παρέμβαση χωρίς μια βασική έστω αντίληψη για τον ρόλο της ελληνικής αστικής τάξης, την σχέσης με τα κυρίαρχα καπιταλιστικά / ιμπεριαλιστικά κέντρα, την σχέση εθνικού-διεθνικού στοιχείου σήμερα;

Αναντικατάστατο στοιχείο αυτής της «επαναστατικής ηγεμονίας» είναι το **αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης**. Η δύναμή του έγκειται στο ότι αποτέλεσε μια σοβαρή προσπάθεια στην ελληνική αριστερά αρμονικής **σύνδεσης της τακτικής με την στρατηγική**, του σήμερα με το αύριο. «Γείωσε» τον αντικαπιταλιστικό αγώνα στους συσχετισμούς δύναμης, με στόχο την ανατροπή τους, μας άνοιξε δρόμους επικοινωνίας με πλατιές μάζες.

Άλλες λογικές για το πρόγραμμα και το μέτωπο όπως η προσχώρηση σε μέτωπα με ρεφορμιστική ηγεμονία (κλασικός εισοδισμός) ή και η πολιτική/οργανωτική συνύπαρξη με ρεφορμιστικές δυνάμεις χωρίς τον όρο της επαναστατικής ηγεμονίας έχουν οδηγήσει σε καταστροφές (**ΣΥΡΙΖΑ**) ή αδιέξοδα (**ΛΑΕ**).

Το δεύτερο στοιχείο, εξίσου ισχυρό και απαραίτητο με το πρώτο και αναγκαίο συμπλήρωμά του ήταν η πρωτότυπη και **δημοκρατική της συγκρότηση**. Η ύπαρξη επιτροπών όπου τα μέλη των οργανώσεων και οι ανένταχτοι αγωνιστές αποτελούν μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που μπορούν να συνεδριάζουν και να αποφασίζουν και να έχουν διαδικασίες «**οργάνωσης**» παραμένοντας **μέτωπο**, έδωσε «χώρο» σε ρεύματα και αγωνιστές. Το να διακυβεύεται η **δημοκρατική και μετωπική κουλτούρα** της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι σαν να διακυβεύεται το **αντικαπιταλιστικό της πρόγραμμα**. Ούτε χωρίς το ένα, ούτε χωρίς το άλλο μπορεί να υπάρξει.

-Ποια ήταν τα βασικά βήματα και οι κατακτήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και ποιες οι αδυναμίες της που αναδείχτηκαν όλο αυτό το διάστημα; Εξακολουθούν σήμερα η αντικαπιταλιστική εναλλακτική, το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και το μέτωπο της επαναστατικής αριστεράς να είναι επίκαιρα και αναγκαία; Σε ποια κατεύθυνση πιστεύεις ότι πρέπει να κινηθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

-Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια **νέα καμπή**. Πολλά στοιχεία και αναλύσεις ακόμα και «έγκριτων» οργανισμών του κεφαλαίου δείχνουν ότι **η δομική κρίση όχι μόνο δεν**

ξεπερνιέται, αλλά και νέα σύννεφα μαζεύονται στον ορίζοντα. Ταυτόχρονα ζούμε μια επιταχυνόμενη **όξυνση των ιμπεριαλιστικών και αστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων**, της βαθιάς αυταρχικής και ολοκληρωτικής στροφής των πολιτικών συστημάτων, της **ανόδου της δεξιάς και ακροδεξιάς.**

Είναι φανερό λοιπόν πως ό,τι έχουμε κατακτήσει δεν μας φτάνει, ενώ οι χτυπητές αδυναμίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στο φως αυτών των εξελίξεων μεγεθύνονται και μας βάζουν, εφόσον δεν λυθούν, ανυπέβλητα όρια στη δράση μας.

-Τι απαιτείται λοιπόν;

-Πρώτον η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να αντιστοιχίσει την πολιτική και προγραμματική της συγκρότηση στην **νέα φάση της ταξικής πάλης.** Να συμπεριλάβει βαθιά και οργανικά τα ζητήματα της νέας φάσης της κρίσης, του εθνικισμού και του ρατσισμού, των αστικών ανταγωνισμών και του πολεμικού κινδύνου.

Κρίσιμο ζήτημα αποτελεί η στάση απέναντι στην σημερινή τάση του αστικού πολιτικού συστήματος να «πολώνεται» ανάμεσα σε έναν **φιλελεύθερο, ευρωπαϊκό, αντιλαϊκό** και έναν **δεξιό/ακροδεξιό πόλο.**

Η πλήρης ανεξαρτησία απέναντι και στους δύο πόλους του αστικού πολιτικού συστήματος, χωρίς προαπαιτούμενα και αστερίσκους, η ανάδειξη της **στρατηγικής τους σύμπλευσης**, παρά τις επιμέρους διαφορές τους, θα κρίνει σε σημαντικό βαθμό το μέλλον της αριστεράς, σε συνθήκες οπωσδήποτε πίεσης και οξυμένων διλημμάτων.

Οποιαδήποτε αίσθηση «συμμαχίας» με τον έναν από τους δύο, πχ με τον **«ευρωπαϊκό, δημοκρατικό πόλο» στο όνομα του αντιφασισμού** ή με τον **εθνικιστικό στο όνομα του πατριωτισμού, αντιιμπεριαλισμού** έχει ήδη οδηγήσει συγκεκριμένα τμήματα της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς σε στρατηγική ήττα και διάλυση!

Δεύτερον, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να υπερβεί την σημερινή κοινωνική της βάση, αποκτώντας μια πολύ ανώτερη διασύνδεση με τα φτωχά, πληθειακά νεά και «παλιά» στρώματα της εργατικής τάξης. Για να γίνει αυτό χρειάζεται να αποκτήσει έναν τέτοιο προσανατολισμό, να ενοποιήσει τις δυνάμεις και τις πρωτοβουλίες της και να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς της με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, κατανοώντας ότι αποτελεί συνολικά εχθρικό στρώμα απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Τρίτο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αναπτύξει και να μην υπονομεύσει την **δημοκρατική και**

μετωπική της κουλτούρα. Είναι φανερό ότι το τελευταίο διάστημα υπάρχουν επιλογές και πρωτοβουλίες που την τραυματίζουν σοβαρά. Ούτε προφανώς ιδιοκτησιακές λογικές, ούτε εργαλειακή αντιμετώπιση του μετώπου μπορεί να δώσουν διέξοδο. Αυτές σε συνδυασμό με τα γενικότερα προβλήματα δημιουργούν τον κίνδυνο αποσάθρωσης του ιστού της. Και χωρίς τους αγωνιστές και τις επιτροπές της τα υπόλοιπα δεν έχουν νόημα.

Τέταρτο: τέλος η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να έχει μια συνεπή **πολιτική συμμαχιών.** Αποκλείοντας τα συγκροτημένα ρεφορμιστικά ρεύματα αλλά επιμένοντας στη δυνατότητα να επιδράσει σε όλον τον κόσμο και τα ρεύματα που με τον ένα ή το άλλο τρόπο αποδεσμεύονται από τα αστικά και ρεφορμιστικά σχέδια και αναζητούν αριστερά ανατρεπτικά.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται μια τομή, μια βαθύτερη κομμουνιστική ηγεμονία για να μπορεί να κάνει όχι ένα βήμα, αλλά ένα νέο άλμα στην πορεία της.